

konsekvent stod fast på ikke ville diskutere, om der skulle være tale om en NATO-fredsbevarende styrke? Man vidste godt, det var det, der gav problemer i forhold til både russerne og i forhold til serberne.

Jeg vil godt spørge igen: Kan det virkelig være rimeligt, at man på det punkt ikke var mere fleksibel? Jeg vil godt spørge igen: Kan det virkelig være rimeligt, hvis man endnu en gang i de forhandlinger, der foregår nu, som skal i gang forhåbentlig, stadig væk lader det være anstødsstenen i forhold til at komme videre med en politisk løsning på det her?

Man må se i øjnene, at det ikke vil være acceptabelt, at det er NATO, der står for en sådan fredsbevarende styrke. Derfor er man nødt til – man burde have gjort det dengang, man bør især gøre det nu – at se på andre muligheder.

Så siger fru Helle Degn, at vi så ud ad vinduet, og vi kunne se, at den humanitære situation blev værre og værre, og så handlede vi. Jamen det er en helt forkert beskrivelse. Man startede straks med at bombe, og straks skete der en kraftig forværring af den humanitære situation. Det er sandheden i det.

Anden næstformand (Henning Grove):

Vi går videre i ordførerrækken. Hr. Svend Aage Jensby.

Svend Aage Jensby (V):

Jeg vil gerne starte med at takke udenrigsministeren for besvarelsen af de stillede forespørgsler.

Når man skal drøfte – som der jo lægges op til – den dybt tragiske situation, der længe har udspillet sig på Balkan, i Kosovo, vil jeg gøre det ved at se lidt tilbage til situationen den 27. oktober sidste år, da vi her i Folketinget med et bredt flertal traf beslutning om at yde et militært bidrag i form af F-16-fly til NATO-indsatsen på Balkan.

Situationen dengang var, at serbisk politi og militær forinden havde drevet 300.000 albanere på flugt fra det land, hvor de havde levet i århundreder; at tusinder opholdt sig i bjergene, hvor de ville omkomme af sult; at 10 pct. af de fordrevnes hjem var systematisk nedbrændt, altså en decideret etnisk udrensning; og at der var foregået uhyrlige overgreb på kvinder og børn.

Det var situationen. Og så var situationen ligeledes den, at det internationale samfund lige siden begyndelsen af 1998: FN, OSCE, Europa-

rådet, EU, kontaktgruppen for det tidligere Jugoslavien og præsident Jeltsin, havde udfoldet utallige bestræbelser på at få voldshandlingerne standset, sikre, at de fordrevne kunne vende hjem, og bringe parterne til forhandling om en selvstyreordning for Kosovo, den selvstyreordning, som Milosevic fratog albanerne i 1989.

Det var situationen. Ja, det var det, må jeg sige til hr. Holger K. Nielsen.

Hvad andet skulle det internationale samfund gøre på det tidspunkt? Skulle man stadig væk passivt se til og ingenting gøre? Jeg vil sige det på den måde: Hvis ikke det internationale samfund dengang – og jeg taler stadig væk om oktober 1998 – med udgangspunkt i den situation, jeg har beskrevet, og med baggrund i FN's resolution 1199 og til dels 1160 havde vist vilje til at foretage sig det eneste nødvendige og det eneste, Milosevic respekterer, nemlig en militær indsats eller i hvert fald en trussel herom, så ville det vestlige samfund have svigtet det, FN står for, menneskerettigheder, de mest fundamentale principper.

Samtlige internationale organisationer ville i en lang, lang, lang fremtid fremstå som dybt utroværdige. Det var situationen; derfor stemte vi for en indsats, og det var rigtigt af de partier, der gjorde det, at man indtog det standpunkt.

Nu ved vi så, at takket være Milosevics endnu en gang upålidelige adfærd, hvor han gav udseende af at ville trække styrker, politistyrker tilbage, militærstyrker tilbage, ja, så lykkedes det ham at overbevise NATO-rådet om den 27. oktober, at de dengang forberedte missilangreb skulle stilles i bero. Man håbede endnu en gang på, at man kunne stole på denne kæmpeforbryder, som Milosevic er. Som hr. Melchior rigtigt sagde forleden i tv: Krigsforbryder fuldt på højde med Hitler. Man stolede endnu en gang på ham.

Så fik man ham takket være kontaktgruppens pres til Rambouillet, eller i hvert fald hans repræsentanter. Han forhandlede et par gange. Det viste sig igen at være på skrømt. Og jeg spørger hr. Holger K. Nielsen: hvad oplevede vi: At lige siden efteråret 1998, altså mens forhandlingerne pågik, havde man i Milosevics nærhed lavet en usædvanlig modbydelig plan, nemlig Hesteskooperationen. Det er der uafviselige beviser for. De etniske udrensninger fortsatte, mens man forhandlede i Rambouillet. Det var situationen.